

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2358/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца М.Ј. из Б., чији је пуномоћник Ђ.К., против туженог РТБ Б. г., кога заступа С.Б., адвокат из З., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1874/15 од 04.09.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1874/15 од 04.09.2015. године као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1874/15 од 04.09.2015. године и пресуда Основног суда у Бору П1 77/15 од 05.06.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 77/15 од 05.06.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати разлику зараде инвалида рада са преосталом радном способношћу између примљене зараде на пословима компресористе до зараде коју би остварио на пословима ВКВ аутомеханичар у периоду од 01.02.2012. године закључно са 31.08.2014. године у појединачним месечним износима ближе описаним у изреци са законском затезном каматом на сваки месечни износ почев од последњег дана у наредном месецу за сваки претходни месец до коначне исплате, као и да на наведене износе обрачуна и уплати припадајуће доприносе за инвалидско и пензијско осигурање Републичком фонду ПИО, допринос за здравствено осигурање Заводу за здравствено осигурање по важећим основицама на дан исплате и да Републичком фонду ПИО преда уредно попуњене обрасце М4 и М8. Ставом другим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1874/15 од 04.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о испуњености услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији због потребе тумачења права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ВКВ аутомеханичар до тренутка када му је утврђена инвалидност и када је према преосталој радној способности распоређен на радно место компресористе. Решењем РФ ПИО од 30.03.2007. године тужиоцу је одређена накнада зараде због мање исплаћене зараде на другом радном месту. Тужилац је приложио правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Бору у предметима вођеним између истих странака и по истом основу за друге временске периоде којима је тужени обавезан да тужиоцу ову разлику исплати. Вештачењем преко вештака финансијске струке обрачуната је разлика од исплаћеног износа на пословима компресористе до износа који би тужилац остварио да је радио на радном месту ВКВ аутомеханичар за период 01.02.2012. до 31.08.2014. године у појединачним месечним износима у укупном износу од 268.679,38 динара на основу података за упоредног радника који је обављао послове који су у потпуности одговарали квалификацији и пословима које је тужилац обављао пре наступања инвалидности. На налаз вештака ни тужилац ни тужени нису имали примедби.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су обавезали туженог да тужиоцу исплати разлику накнаде у заради у складу са налазом и мишљењем вештака који је извршио обрачун у складу са чланом 224. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Основано се у ревизији указује да је због погрешне примена материјалног права изостало потпуно утврђење чињеничног стања.

Према члану 224. Закона о пензијском и инвалидском осигурању корисник права на накнаду због рада са скраћеним радним временом (II категорије инвалидности), накнаде због мање зараде на другом одговарајућем послу (III категорије инвалидности), накнаде по основу преостале радне способности, накнаде по основу распоређивања на други одговарајући посао и опасности од настанка инвалидности који је запослен, задржава износ накнаде коју користи на дан ступања на снагу овог закона с тим што она не може бити већа од 50% износа просечне зараде по запосленом у Републици у 2002. години који објављује орган надлежан за послове статистике. Ставом другим изреке утврђено је да се накнаде усклађују на начин предвиђен за усклађивање пензија.

У конкретном случају, нижестепени судови су досудили разлику зараде коју је тужилац остварио обављајући посао пре настанка инвалидности и остварене зараде на другом одговарајућем послу, а као основ за упоређивање је узет упоредни радник исте квалификације и радног места на коме је тужилац радио пре настанка инвалидности.

С обзиром да се из налаза и мишљења вештака не може закључити да ли је обрачун дат у складу са цитираним чланом 224. Закона о пензијском и инвалидском осигурању нити се из одлука нижестепених судова може закључити да ли тужилац ово право црпи из ПКУ туженог на шта указују претходно правноснажно окончани поступци у истој ствари између истих странака али за други период, од којих чињеница зависи правилна примена материјалног права, нижестепене пресуде су морале бити укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и пошто утврди све чињенице битне за правилну примену материјалног права, одлучиће о тужбеном захтеву.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**